

TÄVLINGSLYDNAD del 1

eller

Så här började min "lydnads-karriär" - (och avslutades... eller..)

Av: Kerstin Eriksson, 1998

"Lydnad är ett nödvändigt ont för att kunna hålla på med agility." Det påstod jag för något år sedan (1992). Jag hade nog storskrattande skakat på huvudet om någon skulle påstå att jag senare skulle tävla i lydnad. "Aldrig! No way!"

Jag minns min första lydnadskurs (1991) med Baloo, mellanpudel. Jag förstod aldrig varför instruktören tjatade om att hunden absolut skulle sitta RAKT vid min vänstra sida. Jag var glad att hundrackarn var vid mig överhuvudtaget. På avslutningsdagen var alla andra kursdeltagarna eld och lågor; "Vad skulle fortsättningskursen innehålla?" För att lugna den vetgiriga folkskocken delades ut informationsblad med anmälningsblankett. Alla slogs om pennorna för att fylla i formuläret. Utom jag. Jag vek ihop pappret, la det i fickan, och sa att jag skulle fundera lite. I själva verket hade jag inte en tanke på att fortsätta. (Baloo var en av de duktigaste hundarna i gruppen, så det berodde inte på att vi var värdelösa.)

Det var agilityn som räddade världen från att berikas med ytterligare en "svensson-hund". Med det menas en jycke som kanske mycket väl *vet* vad matte/husse vill, men lyder enbart om den själv känner för det. Inom agilityn fick man äntligen leva ut. Både hund och människa slapp vara som stela robotar. Och det var fart och fläkt.

BUSTERS STÖRSTA MERIT!!

När Baloo var fyra år tyckte jag att det var dags med en jycke till. Valet blev till slut min sedan länge drömhund - Engelsk Springer Spaniel. När Buster var ett halvt år anmälde jag oss till en lydnadskurs (1994). För det ska man ju gå på. Det var ont om instruktörer på klubben. Vi fick en liten hemvärnstant till ledare, som höll denna "rycka-och-dra-kurs". Orden "beröm" eller "godis" nämndes aldrig. De enda uppmuntrande orden vi och våra hundar fick var: "Koncentration nu!".

Buster var inte någon av de duktigaste på kursen. Den största (och enda) "merit" han lyckades med var när instruktören skulle låna honom för att visa hur man håller i ett koppel (!). Buster ville inte alls sitta fot bredvid en liten hemvärnstant. Han ville tillbaka till sin riktiga matte. Till slut gav både valp och instruktör upp. Det blev en kompromiss. Buster fick tillåtelse att sitta bakom hennes rygg, och Buster stod ut med det. Efter en stunds undervisande satte instruktören sig ned på huk. Plötsligt gjorde Buster ett jätteryck bakom hennes rygg. Instruktören hade inte en chans att parera. Hon ramlar baklänges och åker på rygg raklång flera meter över appell-planen inför hela gruppens ögon. "Vad du var stark då, för att vara så liten!", kommenterade hon Busters tilltag samtidigt som hon försökte borsta av sig det mesta av gräset. Buster och jag var INTE hennes favorit-elever. (Det var ömsesidigt.)

Buster blev bara drygt ett år. Min drömhund blev sjuk. Han hade ont. Och när han hade ont blev han sur. Ordentligt sur. Man skulle till och med kunna säga argsint! Efter ett halvt års kämpande gick det inte längre. Men jag är envis. Två månader efter Busters död stod jag där med en springer-spanielvalp i snöret igen. (När jag berättade för vänner och bekanta att jag skulle skaffa en ny springer ramlade de baklänges av bestörtning och slog sig för pannan: "Är du inte riktigt klok, människa!", utbrast alla utom tre. Men jag vägrade döma ut en hel hundras bara för att *en* hund var sjuk.)

KEATON PÅ CATWALKEN

Tiden går, och så var det dags igen för lydnadskurs. För det SKA man ju gå på. Nu var jag trött på brukshundklubbens "rycka-och-dra-kurser". Jag valde springerklubbens kurs istället (1996). PM:et verkade ju lovande: "Glöm inte ta med gott godis" stod det på pappret. Förhoppningsfulla åkte Keaton och jag dit. För att upptäcka att det var en - "rycka-och-dra-kurs"! Vi samlades på en liten skogsväg mitt ute i skogen. Där skulle vi en i taget gå fram och tillbaka med sin hund. Resten av gruppen stod på rad som en allé vid väggkanten som störning. Meningen var att hunden skulle enbart se på SIN matte/husse. Stryphalsband var obligatoriskt. De somn inte hade, fick låna. Godis nämndes inte. Keatons kullbror var där. Hans matte och jag hade ungefär samma syn på hund-dressyr. Vi gaddade ihop oss. "Aldrig att jag sätter på min hund stryphalsband", sa kullbroderns matte upprört när vi såg att instruktören tvingade på en fyra månaders valp stryphalsbandet. Jag höll med henne nästan lika bestört.

Keaton som inte hade fått mycket av social träning tyckte det var frustrerande att stå still och bara titta på. Sjäv höll jag på att frysa ihjäl. Det var vinter och snö. Att gå undan för att röra på sig, men samtidigt hålla koll på kursen var svårt eftersom vi var mitt ute i skogen. Träd överallt som skymde sikten och halvdjup snö. Instruktören ropar då och då på nästa för att visa upp sig. Efter cirka en timme var det ingen som kom fram. Alla hade gjort det - förutom Keaton och hans kullbroder. Jag känner mig tvingad att gå fram. När ledaren ser Keatons halsband (ett trasigt halvstryp utan kedja. Alltså inget stryp alls. Ärvegods från Buster) tar hon fram stryphalsbandet igen. "Låt mig försöka utan!", hör jag mig själv vägra. "Men jag ser ju hur han drar!", envisas instruktören. Jag hör en röst mycket lik min egen stå på sig. En diskussion uppstår mellan mig och instruktören. Slutligen får jag tillåtelse att prova med Keatons eget (ärvda) halsband.

"Här behövs godis i massor", tänker jag och stoppar handen i godispåsen i fickan. Typiskt nog har påsen snott ihop sig rejält. Ordentligt rejält! Det är inte lätt att försöka peta upp en påse med en hand medan man blir dragen hit och dit av en bångstyrig springerspaniel-unghund i den andra. Snart var inte bara påsen intrasslad utan även jag. Keaton hade virat in mig i flera varv med kopplet. Hela gruppen iakttog oss nyfiket. Allra helst efter min och instruktörens ordväxlingar. Det kändes som det tog minst en halvtimme innan jag fick fram godiset.

Jag lockar på Keaton med godiset och börjar gå. Det gör inte Keaton. Han vill ju till de andra hundarna som står och tittar på. Jag jobbar och sliter (dock ej i kopplet) för att få hans uppmärksamhet på mig istället. Men inte en blick åt mitt håll. "Varför är jag så dum? Hur kan jag vara så envis?", tänker jag ångerfullt. "Varför satte jag inte bara på stryphalsbandet? Jag behövde ju inte använda det!" Keaton drar åt alla håll förutom dit jag försöker gå. När jag vänder för att gå tillbaka på "catwalken" så händer det - Keaton ser på mig! Han går perfekt vid min vänstra sida. JIPPEE! HURRA! HAN GÖR DET! SEGER!! Och en oerhörd - LÄTTNAD!!! Instruktören kunde inte annat än att berömma mig och förklarar för de andra att vi jobbade på ett annat sätt. Efter tre kurstillfällen hoppade Keaton och jag av kursen.

LYDNADSPROVSDIPLOM?

Jag och min kompis började träna regelbundet en gång i veckan. Hon tränade tävlingslydnad och jag agility. Kanske blev jag hjärntvättad av att se henne träna så flitigt, men jag började bli intresserad. Det såg inte så svårt ut och det skulle ju vara trevligt att kunna skriva LP före hundarnas namn på agilityanmälningsblanketterna. Jag frågade vänner och bekanta hur svårt det egentligen var att få lydnadsprovdiplom. Jag fick förstås mycket varierande svar: "LP? Det är inte svårt. Träna lite bara!", "LP? Nä, det är svårt det. Så gott som omöjligt!"

Jag frågade proffis-instruktören som jag tidigare haft kontakt med. Först frågade jag om ett vardagslydnadsproblem. Hon svarade vänligt som vanligt: "Jag ska visa dig hur du kan göra!" När jag undrade lite om tävlingslydnad och LP, sken hon upp direkt: "Jo, LP! Det ska vi nog få honom till!", svarade hon entusiastiskt. Helt plötsligt var det "vi"....!

På den tiden var det Hundungdomen som hade hand om agilityn. När de skulle ha KM (1997) blev jag övertalad att ställa upp även på lydnaden. "Du som tänkt försöka få LP på dina hundar borde självklart ställa upp. Bra träning för dig!", var det någon som uppmanade mig. "Ju fler som ställer upp desto roligare", påstod hon också. Jag anmäler BÄGGE hundarna. Min naiva tanke var att det var bra för mig att se hur en lydnadstävling går till (jag hade aldrig tidigare varit på en sådan) och det skulle bli roligare för de andra att vinna över ytterligare TVÅ ekipage. Det var min plan. Jag hade inte en tanke på att Baloo skulle kunna sno åt sig tredje placeringen (171p). Ännu mindre hade jag en tanke på att Keaton skulle kunna sabotera allt och för alla! Jag har aldrig skämts så i hela mitt liv! Det hela började med att tävlingsledaren ropade för samling vid planen för platsliggning...

"PLATSLIGGNING! ÄR DET SÅNT OCKSÅ?!", utbrister jag högt och spontant, (Jag som annars brukar vara ganska tystlåten av mig), "Det har vi aldrig tränat på!" Jag råkar höra på väg ned till planen att papillon-tiken alltid sätter sig upp ifall hon blir störd.

Fyra hundar ligger nu på en prydlig rad. När jag vänder mig om 20 meter bort, blir jag förvånad att Keaton faktiskt ligger kvar. Han ser väldigt förvånad ut han också. (Du kanske vet hur oerhört förvånad en springer-spaniel kan se ut.) Man kunde nästan se ett mega-stort frågetecken blinka i färggrann neon över hans huvud. "Varför står människorna därborta på en rad? Och varför ligger jag här?", såg det ut som om han tänkte. De andra hundarna låg blickstill i prydlig lejonställning. Blåstirrande på sina mattar. Keaton däremot kollade läget, än åt det ena hållet än åt det andra. En intressant lukt ringlade runt i gräset framför Keaton. Hans nos följde noggrant efter. I liggande ställning. Hans kropp formades först som ett C, följt av ett stort S, för att slutligen likna ett Z. De andra hundarna tyckte nog han var ganska pinsam. "Nä, nu livar vi upp det här stället!", säger Keaton helt plötsligt och reser sig upp. Han går förbi collie-hanen och går rakt fram till papillon-tiken som han har träffat vid ett tidigare tillfälle. Snart är alla hundarna uppe på benen och springer runt. Keaton och jag blir utvisade från planen. När vi går därifrån funderar jag om vi är diskade för hela tävlingen eller bara för det här momentet.

Vi har publik. Däribland en av kursdeltagarna på agilitykursen där jag är assisterande handledare. "Roligt att se att även ni instruktörer har olydiga hundar", skrattar hon lite skadeglatt. "Vi har aldrig gjort det här förut", förklarar jag. "Ja, men då var han riktigt duktig", tröstar en annan ur publiken. De andra hundarna gör om platsliggningen. Papillon sätter sig mycket riktigt upp. Jag skäms.

Tävlingsledaren ropar på mig för - TANDVISNING! "Är det... Ja, men det har vi inte...", utbrister det väl förberedda tävlingsekipaget. Jaha, då står vi där på rad igen. När domaren kommer emot oss, reser sig Keaton, social som han är, för att gå fram och hälsa. Av domarens kroppspråk att döma förstod jag att så skulle inte hunden göra. Jag tillrättarvisar min hund.

När Keaton och jag har vår solouppvisning börjar det riktiga eländet. Samspelta är vi då inte! Keaton nosar i gräset. Jag försöker följa tävlingsledarens anvisningar. Så var det dags för fritt följ. Tävlingsledaren ropar "Framåt marsch!" Jag kommenderar "Fot!" Keaton flyger blixtnabbt iväg som skjuten ur en kanon bort mot - parkeringen (!), där han lugnt nosar vidare. Jag har tappat räkningen hur många gånger Keaton smet iväg. Han var överallt - på parkeringen, på den bakre planen, varsomhelst utom bredvid mig!

Vid prisutdelningen uppe i klubbstugan ser jag ett gult häfte - "Lydnadsprovsbestämmelser 1997". Jag och Keaton införskaffar oss detta häfte och vi lovade att vi skulle studera det - NOGA!

Fortsättning följer i: Tävlingslydnad del 2 (och del 3)

